

МАРЕННЯ «РУССКИХ ПАТРІОТІВ»

Серед захальвної літератури в т. зв. СРСР наприкінці 1970 року появився «Маніфест русских патріотів». У ньому яскраво з'ясовано, якими шляхами сновигають тепер політичні думки серед москвинів, а може і серед їхніх вислужників типу малоросів. Подано тут і засади московської імперіялістичної політики. Виразно бачимо, якими пропагандивними і, буцімто, науковими штучками москалі приховували колись і приховують тепер свій шовінізм-нацизм. «Маніфест русских патріотів» можна, без сумніву, уважати за марення значної більшості москвинів. Він ще один із безчисленних доказів про наївність й політичну неграмотність усіх тих наших «знавців» й «реалітетників», які намагаються показувати москвина «нез'ясованим», національно-несвідомим рабом насильницького царського режиму, а тепер, після т. зв. жовтневої революції, якимось безбатченком чи космополітом. Насправді, москвини свідомі того, як глибоко закорінений у них московський шовінізм, тому маскують його космополітизмом і інтернаціоналізмом, бо так легше їм обманювати інших і здушувати боротьбу поневолених в СРСР народів за свою державну самостійність і суверенність та тримати їх у спільній тюремній кошарі, відомій ще з царської Росії під назвою «тюрма народів».

Окремі уступи першої частини «Маніфесту русских патріотів» подаємо в перекладі українською мовою. В них, навіть без наших коментарів, яскраво віддзеркалена правдива суть московської політики. Крім цього, для успішної боротьби з ворогом треба докладно вивчати не тільки його політику, а й способи і засоби, якими він поневолює інші народи і зберігає цілість своєї імперії.

Історія Московщини-Росії показує, що ця імперія розрослася головню на мілітаризмі, який у наші часи досконало спряжений із «клясовою боротьбою», себто з підривним розкладом інших народів внутрішніми суспільними протилежностями. І дивне диво, що жертви московського імперіялізму часто не розуміють цього, як і не розуміють нові потенційні жертви, себто країни вільної західної Європи. Та чи тільки Європи? Згаданий документ, що призначений тільки для внутрішнього вжитку москвинів, здирає маску із фашистського обличчя Москви. Тому, що його написали сучасні вихованці червоної Москви, він (цей документ) є черговим доказом, що большевизм у московському розумінні із самих його зародків був московським фашизмом, московським супернацизмом, і таким назавжди залишиться. З цього документу

видно, що соціалізм большевиків був і залишається тільки засобом мілітаризації московського суспільства, він мав і має за завдання зберігати цілість імперії, привернути кріпацтво і створити нову клясу московського дворянства.

У розділі «Слово нації», автори «Маніфесту» так з'ясовують сучасне становище у світі:

«Історія народів розвивається циклами. Після підготовчого періоду і його розквіту неunikненно приходить епоха упадку. Найбільш виразним прикладом... є блискучий злет Греції, супроводжений суперництвом її різних частин (Атени, Спарта), який закінчився проковтненням Греції Римською імперією та пізнішим взаємним поборюванням двох великих імперій — Римської і Парфянської (Перської), що ступнево хилилися до упадку і остаточно зникли.

Подібне спостерігаємо і в новітні часи. Європа, яка була осередком світового розвою, роздиралася протилежностями передових держав, що претендували на гегемонію (Франція, Німеччина); сьогодні вона здушена двома надпотугами, назви яких чомусь зашифровані.

Не зважаючи на взаємні закиди, якими обмінюються протилежні системи, не зважаючи на кількість таких чи інших хиб, які, буцімто, є виключним набутком тієї чи іншої системи, головна загроза, що її мало хто розуміє, але вона залишається загальною, — це звиродніння, викликане біологічним порядком. Воно діє ще з більшою силою, якщо на нього (звиродніння) звертають менше увагу, вперто пережовуючи заяложену псевдоправду про первісну перевагу т. зв. соціальних чинників над біологічними.

Познаки звиродніння такі: спад народин, зростання суспільної інертності, однаково в т. зв. вільних і в т. зв. тоталітарних краях, втеча людей у приватне життя, у розбудову власного добробуту, відчуження людини від загалу, атомізація суспільства, втрачання духових зацікавлень, виникнення порожнечі в людських душах і — як наслідок цього — бездумні дивовижі та злочини, п'янство, наркоманія, сексуалізм. Суспільність, яка вироджується, це Янус, що має два обличчя — обиватель і злочинець. Перший не може існувати без другого. Недаром такою великою популярністю втішаються кримінальні повісті, фільми тощо. Якщо б злочинців не було, обивателі видумали б їх.

Демократія у її егалітарному варіанті є одним із наслідків звиродніння і рівночасно його стимулом. Демократи виходять з абсолютної цінності кожної людини, незалежно від того, чи вона свята, а чи вбивця-садист. Суть отруйної ідеї рівності між людьми — це однакові права для чесних і бандитів (яскравим прикладом такого гуманізму, що межує з ідіотизмом, може бути горезвісний закон про обмеження необхідної самооборони, який захищає дорогоцінні тіла насильників). Якістеві критерії зовсім викинені з ужитку, наслідком чого торжествує або просте зло, або всезагальне безобличчя. Тому абстрактний клич «Правова держава» без конкретного уточнювання, про які права мова і для кого — тільки пуста фраза.

Проте егалітаризм не є виключною хобою демократичних режимів у західному розумінні цього слова. Диктатури й монархії можуть також бути егалітарними і з таким самим успіхом, якщо не більшим, можуть вироджуватися, прикладом чого є Римська імперія. Демократія небезпечна своїм потуранням звироднінню, а диктатура стає його активним підсобником.

Протиставитися цьому процесові звиродніння може тільки сильне управління, що опирається на національні традиції».

Як бачимо, «руські патріоти» відкидають і критикують демократію, подавши її характеристику на основі явищ, породжених демократією у західному світі, як ось шкурництво, анархія, розпуста. Проте такі явища у західних демократичних країнах є перш за все наслідком дії різних «марксистів», які виконують посередні чи безпосередні накази «матушки Москви». Особливо цікаве те, що напад «руських патріотів» на демократію, як показує далі «Маніфест», має за мету привернути панегіриками авреолу давньому московському самодержав'ю, засудити західні впливи на московську імперію, як шкідливі, та дати можливість сучасним московським самодержцям втримати і зміцнювати свою диктатуру. «Голос лібералів», це, мовляв, «галас нечистого сумління, бо сучасна влада є наслідком їх (лібералів) дії!»

«Переломовим моментом історії була перша світова війна. Питання про причини її виникнення дотепер нерозв'язане. Вона була породжена попереднім періодом «ліберально-демократичного розквіту» за чужий рахунок із такою закономірністю, з якою обиватель породжує злочинця. Виявилось правильним геніяльне спостереження Достоевського, що довготривалий мир озвірює людей, бо розвиває в них тваринний егоїзм і низькі власницькі інстинкти. «Ера воєн закінчилася», — благодушно квакали ситенькі жаби. Але готові проковтнути їх журавлі — вже летіли».

Далі іде довша тирада про провал царської влади. Тут подане одне цікаве ствердження, що Керенський звертався до большевиків за допомогою проти адм. Корнілова і таким чином спричинив загибель власної влади. Це дуже нагадує і політику наших «соціалістів» із часів української визвольної боротьби.

«Із потрясень виросла нова суспільна організація. Певний час нею намагались орудувати сівачі безупинного хаосу (алюзія до жидів у ЦК партії, — Р. М.), але їх швидко вибито із сідла й безпощадно винищено силою, походження якої вони так і не збагнули. (Ствердження нацистсько-московського наставлення сталіністів-ленінців до жидів, які були полонені дурманом, що вони (жиди), мовляв, панують у Кремлі, — Р. М.). Натомість зрозумів це В. В. Шульгін, він підкреслив такі, на його думку, додатні факти, як відновлення дисципліни в армії, привернення майже у повному об'ємі давніх кордонів, а в остаточних підсумках заповів привернення одноосової влади (самодержавства, — Р. М.).

Тим часом на Заході здійснювалися важливі події. За всіма канонами детективних повістей злочинець мусів бути виявленим. Винуватцем світової війни проголошено Німеччину і всі гріхи звалено на неї. Образжена національна гідність породила Гітлера.

Новий режим оголосив безоглядну війну звироднінню. Однак він не був спроможний виконати це завдання, бо керувався не расовими принципами, а вузько-національним егоїзмом, оголосивши неповновартісними навіть такі народи, які були на тому самому рівні розвитку, що й самі німці. У відповідь — хвиля справедливої загальної ненависти проковтнула Німеччину.

Ліберали дуже люблять засуджувати деспотизм як цілість, змішуючи в одну купу царизм, фашизм і комунізм. Однак така чи інша диктатура породжується конкретними обставинами і сповняє конкретне історичне завдання. Часто завданням однієї диктатури є запобігати й протидіяти іншій диктатурі, і таке завдання не раз під силу тільки диктатурі. Демократи кидаються поміж Сціллою й Харібдою, але — хочуть чи не хочуть — мусять вибирати.

Прихильники західної демократії у своєму невгамованому захопленні доходять сьогодні до апології капіталізму. Запевняють, що хиби капіталізму не мають органічного характеру, вони не є позначками старіння й агонії, не зростають, а усуваються і вигладжуються. Річ, будімо, у «дитячих хворобах, у недомаганнях росту», а тому й «боротьба проти капіталізму є, мовляв, злочинною й безцілевою». Ліберали й самі не помічають, яка подібна їхня аргументація до такої ж аргументації їхніх противників. Можна скільки завгодно верещати про неперевершеність тієї чи іншої системи, проте жодна з них не є досконалою. Сьогодні, коли у світі заіснувала рівновага сил і ні одна сторона немає вирішальної переваги, вартість способів, якими кожна з них розбудовувала свою силу, можна розцінювати тільки з перспективи. Так само одностороннім і невиправданим є погляд, що висуває примат економіки, накинений певною ідеологією.

Найстрашніше для обивателя і ліберала слово — це революція! Як перед 60-ти роками благодущні слинтяї проголошували «на землі мир і в людстві благовоління», так і сьогодні, зажмурившись, вони горляють: «Ніде в сучасності не бачимо радикальної революції. Світ у цілому не бажає революції, відкидає її. Він дає перевагу мирній еволюції. Будь-який заклик до кривавої, насильницької революції є безвідповідальним, злочинним й історично невиправданим». Якою далекою є ця рожева картина від дійсності!

Революція — перехідний стан. У математиці такий стан означається зером. Zero немає ані додатнього, ані від'ємного знаку. Тому так часто люди категоричних поглядів мають труднощі з оцінкою революційних кульмінацій і не можуть збагнути, де кінчиться революція і починається контрреволюція, ким були, напр., Кромвел, Наполеон, Сталін? Самі по собі такі вивернення життєвої енергії народів є природними

проявами. Їх неможливо викликати в будь-яку хвилину історії штучно на чисте бажання, як і не можна запобігати їм, коли хтось їх не бажає. Вони, як правило, є супутником періодів найбільшої життєвої діяльності нації. Якщо в будь-якій частині сучасного світу, яка декому видається усім світом, таких зривів не бачимо, то це означає, що ця частина пройшла свій кульмінаційний період і хилиться до упадку. Почерез революцію проходили Англія, США і Німеччина, не згадуючи Франції. Демократичні інституції створені революціями, то чому ж прихильники тих інституцій відрікаються власних батьків?

Торгівці постукують рахівницями й зворушуються: досягнені успіхи надто малі й незначні, жертви не оплачуються. А якщо б успіхи були децю більші, чи тоді оплачувалися б? Та й що уважати за успіх? Герцен, напр., колись був дуже огірчений тим, що на Заході буйні потоки революції стікають у міщанську марему.

Очевидно, «руські патріоти» мають на увазі не революцію поневолених у московській імперії народів, а революцію у демократичному світі, яка з погляду московських інтересів виправдана. Морем крові, масовим голодом, усім безщадним терором буцімто «революції», московські вожаки наново підкорили собі всі раніше поневолені нації і відновили тюрму народів на підвалинах царської імперії. Вся ця фантазматорія «революції» безперечно оплатилася Москві!

«Діячам переходових періодів закидають невміння будувати нове суспільство. Та про це навіть мудреці сперечаються. Хотілося б знати, хто ті невідомі мудреці, щоб їм поклонитися. Доки, однак, ведуться безплідні пересправи між мудрецами, людям дії приходить діяти на власний страх і ризик.

Ліберали розшукують квадратуру кола, себто шукають способу діяти масово й могутньо, але без застосування сили, впливати на недемократичні правительства, які — як це у хвилини прояснення визнають самі ліберали — роблять мирний шлях розвитку неможливим. Що ж, дай, Боже, нашому теляткові спіймати вовка!

Та коли в європейських народів ізсякають життєві сили, «третій світ» вирує. Вкроплені у американську суспільність його члени улаштовують погроми й пожари, викладають свої ноги на столи, що їм услужливо підсувають ліберали, і твердо ведуть свою лінію, щоб стати панівною клясою Америки. Коли англосакси остаточно втратять почуття своєї національної гідності і зовсім погрузнуть у своєму ліберальному трясовинні, тоді весь велетенський промисловий потенціал Америки може перетворитися на засіб для запанування у світі чорної раси, якщо світ не зрозуміє своєчасно цієї загрози.

Ліберали заливаються щасливими слізьми з приводу усамостійнення колоніальних народів, добачаючи в цьому добру волю колоніальних держав. Ці люди, очевидно, ніколи не знали про війни в Альжирі, В'єтнамі, Індонезії, Малайях та в десяти інших місцях. Випадки нада-

вання незалежності з невідомих причин — свідчать тільки про звиродніння колись могутніх народів. Визволені народи отримали повну можливість займатися улюбленим, ще з-передколоніальних часів, ділом і бадьоро почали різати друг друга (Конго, Нігерія, Руанда). Чи ж дозволено давати таким явно недорослим до самостійності краям ті ж самі права в Організації Об'єднаних Націй, що їх мають культурні нації?»

Повищі тиради особливо характеристичні. Офіційні представники Москви розпинаються за усамостійнювання кожного закутка, щоб тільки послабити західні держави. Однак для внутрішнього вжитку все це надто небезпечно, тому необхідний протилежний курс, про що виразно зазначено у дальшому тексті «Маніфесту». Автори «Маніфесту», буцімто, не знають, що всі новостворені держави, особливо в Африці, це потворні залишки колишнього колоніального порядку. Кордони тих держав проходять безоглядно по через живі тіла племен, між якими є і такі, що їх можна назвати народами. В Африці тільки криваві війни зможуть належно розмежувати ті племена й народи, якщо піднесеться освітній рівень і політична свідомість народних і племенних мас. А коли африканці потраплять утворити великий союз або розмежуватися, без більшого кровопролиття, то виявлять свою ментальну вищість, дарма, що тепер вони примітивні. Однак кому, як кому, але певно не москвинам осуджувати будь-чию різню! Нехай «руські патріоти» пригадають собі масові вирізування немосковського населення в Україні, по всій Центральній Азії, на Кавказі і т. д. Нехай пригадають свою гореславну сталінщину, як і всю свою історію, почавши від Юрія Долгорукого аж по сьогоднішній день, із концтаборами, тюрмами і психіатричними установами — домами психічних тортур. Автор тих рядків знає московські концтабори, ходив по зрівняних із землею звалищах міст в Узбекистані, де кавалерія Котовського впень вирізала все населення, від немовляти до старця.

«Уряди великих держав ведуть сороміцьку політику, плазуючи перед новими країнами, які стають усе нахабнішими, проституються на всі боки та плюють на одних і других». Автори «Маніфесту» замовчують, що в цьому найбільша «заслуга» саме москвинів, які розплодили цю нечисть і нахабство, заразили Захід тим гнилим «лібералізмом» за посередництвом своїх агентів. Зацеплений Москвою на Заході «лібералізм» спричинив повний розвал національних моральних основ, він нагнав західним народам хворобливий страх перед Москвою, перед якою західні держави далі плазують. Найгірше болить москалів те, що африканці не дали себе вести на їх мотузку, звідти і ненависть до Китаю. На думку «руських патріотів» — «Китай найяскравіший приклад, до чого доводить таке загравання». Але біда в тому, що історія Китаю старша за московську щонайменше сім тисяч років.

Зовсім певно, коли б Мао Тсе-Тунг корився Москві, «руські патріоти» прославляли б його колективні стайні для двоногих корів і таких же

биків. Бо, чим же різняться від них сучасні московські агроміста? Як показують знімки з пропагандивної англомовної «України» — біля двоярусних колгоспних казарм стоїть криниця з колесом. Поступ! Воду приходиться носити «культурно» — по сходах!

»Доброзичливці поручають Радянському Союзові, названому ними колоніальною державою, піти шляхом виродків, саморозв'язатися, запровадити мобутівщину на окраїнах, для відвернення якої кидається клич: «Не використовувати отриману свободу для історичних поррахунків». Та кого затримає це нявкання? Що тут: недомислення чи підступний розрахунок? Кому потрібний світовий розклад?»

Ось де заритий собака. Страх перед історичними розрахунками! Але ж його вже не обминути. Під час революції можна було обманювати людей обіцянкою, що все минуле насильство — чин звироднілого дворянства, буржуазії чи пак самого царя. Люди повірили в цей обман і готові були розпочинати нове життя у згоді, навіть із москвинами. За п'ятдесят кривавих років існування т. зв. СРСР народи прочунали й зрозуміли, що тільки москвини відповідалі за все минуле й сучасне зло. Ніякими нісенітницями про «нове життя» вони вже неспроможні обдурити сучасний «весь мір галодних і рабов...» Нехай запаморочені московською блекоето західні ліберали деклямують про всепрощення, проте народи — не простять. Навіть ті, що їх москвини намагалися виховати на своїх яничарів, сьогодні проголошують: «не заколисуй ненависти силу...», «загойдають дерева на вітті апостолів злочинства і облуд!» Прокляття й небуття тому народові, що кров'ю ворожою не змие своєї ганьби. Автори «Маніфесту» пишуть:

»Ідеологічний стан світу значно складніший, ніж уявляють собі ті, що бачать тільки три кольори: демократію, соціал-демократію й комунізм. Так зв. національні відтінки, відтінки тільки у сприйманні лібералів. Для нас нація первісна, а все інше — її витвір. Для нас нація не тільки біологічна різновидність, а й особова духовна спільнота, своєрідність якої має глибший містичний зміст. Кожна релігія, кожна ідеологія неunikенно модифікується на різних національних ґрунтах до невпізнання. Так було з християнством, так тепер діється і з марксизмом. Національна основа повинна остаточно визволитися від усіх наверхствувань і стати у своєму правдивому значенні, у світлі ідеології, що виринає з її первісности».

Ця тирада також додаткове підтвердження московського характеру большевизму, хоч ціле розумування «русских патріотів» досить туманне й переплетене пустомельщиною. Далі вони ставлять питання: «Які підставові ознаки нації?» І відповідають:

»Насамперед расовий тип. Людина може змінити мову, віру, однак вона не може вилізти із власної шкіри. Часто звертають увагу на перемішання сучасних рас, одні з захопленням, інші із жахом. Але забувають, що перемішання не конче доводить до появи змішаних, гібридних типів: риси однієї раси можуть повністю переважати в потомстві».

Тут коментарів не треба. Якщо «русскими» типами є Ленін, Сталін, Пушкін, Лермонтов, Врангель, Катерина, Шульгін, Родзянко, Бутурлін і т. д., то не може бути сумніву, що «русский народ» однорідний від «шалтая до болтая» і «широка страна моя родная» сягає від Мавританії аж до Шангаю і Тайвану. Мабуть, годі краще окреслити «однорідний» расовий тип московської нації.

«Расовим типом визначається психологічний склад, що його розуміємо у широкому значенні, не тільки як темперамент, а також як здібність до суспільних зв'язків визначеного типу. Такі-то джерела особливостей політичної організації».

Глибока слухність. Серед американських гангстерів важко зробити розрізнення між чорними й білими витязями і їхніми вчинками. Так гарно окреслена вгорі московська нація справді навіть психологічно однорідна. З цієї расової однорідності виломлюються тільки різні «тоже русские», що в своїй крові мають перевагу елементів недобитих колишніх слов'ян-новгородців, білорусів-псковців, тверців, рязанців та наших «енків». Тут і розв'язка загадки про «русскую душу», яка всмоктала в себе все — від найбрутальнішого криміналізму й дикої непогамованості до найніжніших проявів чутливих натур. Непорозуміння з тією «русскою душею» корениться у сліпоті Заходу, який не вміє розрізнити національних кольорів імперії. Для Заходу там все — «рашен!» Звідти Достоевський, тут і корінь Солженіцина. Духовість — витвір раси-народу, а серед москвинів перемішано понад сотку народів, якими править корінний насильницький московський тип. Жертвою падуть ті, у яких відроджуються риси їхніх властивих прадідів, яким чужими були всі московські прикмети. Обличчя Леніна, Сталіна й сучасного Брежнева найкраще підтверджують московську расовість.

Далі у «Маніфесті» іде завуальована алюзія до «общепонятнаво языка», як вищого мовного типу під покришкою тимчасово «арійської» мовної вищості над іншими. Забувають небораки, що в минулому, напр., семітська, арабська мова віддзеркалювала рівень розвитку людської духової творчості, ще давніше єгипетська, а там асирійська, халдейська та інші знані й незнані мови. Тут «руські патріоти» забули свій вступ про розвиток історії народів «циклами».

«Русські патріоти» критикують загальнолюдські ідеології, як ось християнство за те, що воно претендує на понаднаціональний характер. Але не згадують про накидування московського «комунізму» іншим народам, а давніше — зфальшованого, свого, «православ'я». Адже всі «нацмени» расово нижчі так довго, доки не зрусифікуються. А тоді вони, немов на помах магічної палички, перетворюються на «вищий», себто московський расовий тип. Це типовий переспів місійної ролі «рускаво» народу, що, буцімто, має оздоровити «гнилий» Захід. В кожному випадку, «Маніфест» наочно показує, що марення москвинів далеко ще не закінчене. Залишається тільки дивуватися із сліпоти Заходу.

Далі у «Маніфесті» чергова довша тирада, яка має доказати «вищість» московської раси і заохочувати силою залучувати до неї всіх «недо-

розвинених нацменів». Тут переплутані пропагандивні, псевдонаукові висновки, такі типові для всієї т. зв. радянської пустомельщини, згідно з принципами марксистської діалектики, що віддзеркалює більше нахабність, ніж інтелектуальний рівень авторів. Варто, однак, подати цитату з праці Штірнера: «Якщо людина визволяється не сама своїми чинами, а її визволяють, то вона подібна до осла, якого уб'яли у шкіру лева». Було б добре, щоб це закарбували собі і наші «гуманісти», які не можуть збагнути слів Тараса, чому «Дніпр широкий» має понести з України «у синєє море кров ворожу...»

Не зважаючи на плутанину аргументів і понять цієї частини «Маніфесту», варто зацитувати з неї кінцевий уступ: «Життя — це різноманітність. Одноманітність — це смерть. Абстрактні ідеї — мертві відходи людської свідомості. Люди, що опиняються у їх полоні, заражені отрутою трупів і не випадково сіють довкола себе смерть. Боротьба за національну самобутність проти мертвих абстракцій (додаймо, якраз проти московської «уравніловки» й русифікації, — Р. М.), — це частина великої битви сил життя проти смерті у всесвіті». Чи спроможні збагнути це мементо наші «малороси»?!

В аналізі суспільного ладу Росії, автори «Маніфесту» дуже завзято захищають бюрократію і її централізм, бо тепер уже нема окремої робітничої класи і саме з неї вийшла сучасна правляча еліта імперії — нова аристократія. «Русські патріоти» вперто захищають право й покликання цієї «еліти» вирішувати на власний лад всі імперські питання. Вони твердять, що часто «діяльність» важливіша ніж її розуміння, а розумування чужих не має значення. Захищають також «право» втручатися у справи менших держав. Як дивно, що на Заході ще й тепер говорять про «міжнародну змову комунізму», хоч виразно видно, що це московська імперіялістична агентура, а вся махабрична дійсність московського комунізму, чи пак соціалізму — традиційний московський тероризм над поневоленими народами і тими зрусифікованими елементами, які з природи не можуть вклатися у рамки «русского типа» і виступають проти способу його життя та дії. Обстоювання «права» на «втручання» у справи менших держав найкраще показує грабіжницьку психіку «русских патріотів».

Ствердивши нісенітницю, що в сучасній Московії немає клас, «патріоти» з піною на устах накидаються на противників класової боротьби, хоч у тому ж «Маніфесті» самі пишуть про єдність і первісність нації. Але таку мірку вони застосовують тільки до московської нації! Зрусифікований мавр, поляк, німець, швед, китаєць, турок — всі вони «первісно і суцільно» — «руссіє». Самозрозуміло, класова боротьба — традиційний рупор розкладової політики серед інших народів, що її веде Москва перед збройним нападом на них.

Далі в «Маніфесті» чергуються похвали для традиційної сильної централізованої влади, для упривілейованої верстви правителів і для централізованого економічного планування. Таке становище «русских

патріотів» можна виправдати тільки тоді, коли б Росія була однонаціональною державою. В даному випадку всі ті похвали спрямовані на збереження колоніальної централізованої політики імперіялістичної Московщини.

В однонаціональній державі розважно централізована сильна влада корисна, якщо вона має на увазі інтереси цілої нації, а не клас чи окремих клків. Сильна й централізована влада не мусить бути протиставленням до демократії, навпаки — це єдиний засіб зберегти справжню демократію. Демократія, у яскравому протиставленні до сьогоднішнього розуміння цього поняття у розкладених західніх країнах, це не анархія, не особиста сваволя, а тільки право вибраних представників народу встановляти закони, себто правила збірного життя нації. Суверенна влада народу здійснюється почерез вибраних ним представників. Як вибори, так і добір представників даного народу залежить від його зрілості, освітнього стану і політичної свідомости. Які представники, така потім і встановлена ними влада. Вибрана влада народу не сміє бути собачим хвостом різних груп чи клків, не може толерувати розкладу і свавільства серед громадян своєї держави. Якщо до законодавчої влади вибирають шкурників, авантюристів, людей жадібних особистої влади і наживи, очевидно така влада стає згубною. Добір людей до влади найкраще свідчення культурного і політичного рівня народу в його життєвому циклі. Вміти жити в рамках власних законів — це і є суть громадської свободи.

Не може бути й найменшого сумніву, що кожним людським збірним життям завжди керує меншість — еліта народу, від якої залежить його доля. Пересічна людина — хлібоїд-обиватель, більший чи менший споживач матеріяльних і духових дібр нації та виконавець певних обмежених завдань. Тільки одиницям дано життям, чи Богом, творчу на-снагу в науці, мистецтві, провідництві й т. д. Тому самозрозуміло, що ця еліта народу мусить мати відповідні умови для повного розвитку її енергії і таланту, себто — мусить мати привілеї. Отже, зло не в привілеях, а в тому, кому, за що і чому визнані привілеї. Послух своїй еліті, своїй владі — це первісна передумова тривкості держави, як заповідника самотності народу.

В наші часи тяжко знайти людину, що відкидала б принципи плянування також економіки і взагалі цілого суспільно-господарського життя народу на державному рівні. Це також прадавня підвалина господарського розвитку, практикована монархами ще зарання збірного життя. Маркс тут нічого не видумав, а тільки повторив призабуте. Все залежить від того, як далеко плянування можна централізувати. У московській імперії централізоване плянування доведено до абсурду, що породжене інтересами імперії. Цей же абсурд централізму свідомо підкріплено в т. зв. ССРСР, як єдиний засіб утримати при метрополії імперії її великі колонії. Національні держави не потребують такого централізму, як не потребує жодна національна влада застосовувати у своїй

державі терор типу московського. Московський терор — логічна конвенція колоніального характеру звироднілої імперії, яка панує не над півдикими чорними племенами, а над давно зформованими націями, що мають свої історичні й культурно-політичні традиції.

Автори «Маніфесту» черговий раз використовують відомий обман — обіцяють привернути власність на землю. Проте їхня обіцянка пахне поновними наділами землі за зразком традиції цариці Катерини. Вони відкидають і поліцію, яку мала б заступити традиційно-московська громадська самооборона. В урбанізованому суспільстві — це нісенітниця. Зрештою, чи ще мало гарцюють тепер різні «комсомольські активісти»? Поліція стає засобом гніту тільки у колоніальних потворних державах або тоді, коли народ розкладається і сам себе нищить. В здоровому суспільстві державна адміністрація, а тим самим і поліція, служить своїм громадянам, а не навпаки.

Не обминули «руські патріоти» у своєму «Маніфесті» і національного питання, і тут шила в мішку вже не могли приховати.

Вони знають, що національне питання стало головним не тільки в колоніях західних держав, а також в т. зв. СРСР. Але відразу відкликаються до... Київської Руси, як її «спадкоємці».

«Особливо складне національне питання у нашій країні, — скажуть автори «Маніфесту». — Звідкись узялась і наполегливо мусирується версія, начебто руські — упривілейована нація. Насправді, все навпаки, але зусиллям доброзичливців усі гүлі валяться на Росію. Її оголошують країною, характеристикою якої завжди були «відстала економіка, напівдикі суспільні відносини і культурний застій». Єдиним порятунком від внутрішнього безладдя для Росії була, нібито, зовнішня експансія, яка триває вже 500 років, почавши з XIV-го століття. Безглуздість такого твердження ясна кожній неупередженій людині. У період Київської Руси ми нічим не поступалися Західній Європі. Тяжкого удару зазнала Росія від татарського ярма, але скинувши його — почалось відродження руської культури. Зумовлену історичними обставинами політичну систему, не можна, очевидно, рахувати за досконалу: вона була причиною тяжких внутрішніх криз за Івана Грозного, як і бурхливого піднесення за Петра I-го. Але в той час не могла виникнути жодна інша система, яка забезпечила б національне буття Росії».

Так «руські патріоти» розправились із критикою російської (московської) імперії. Вони знають, що без народовбивчої практики Грозного, Петра, Катерини (що потім послужила за зразок для Леніна, Сталіна і Брежнєва) не можливе збереження і закріплення московської імперії. А це означає, що не існувала б і жодна Росія. Тому для «руських патріотів» — ліквідація татарських держав була історичною konieczністю, а не експансією! Загарбання у 19-му сторіччі центрально-азійських ханатів було «благословенством», бож «руські» визволили тисячі рабів. Просто тяжко зрозуміти, чому цей «Маніфест» попав до «захалавної»

літератури, коли в ньому ясно проведено ортодоксальну партійну політичну лінію.

Закид, що москвини в СРСР відіграють головну роль, «руські патріоти» називають «безглуздом». Вони, мовляв, пасуть задніх, відіграють неспівмірно малу роль, особливо в Україні, де панують «українські партійці!» Закид, що москвини приписують до себе немосковські етнічні групи, напр., козаків, — «зовсім невиправданий!» Навпаки, це грузини приписують до себе чужих їм мінгрелів!

А українці? Колись, мовляв, українці й білоруси були частиною «русского» народу, а не окремими народами. «Сьогодні чомусь штучно піддержують існування «білоруської нації», хоч самі білоруси не почувують себе нацією», а «білоруський язык» є тільки одним із «західньо-руських діалектів».

«Нема — пишуть «руські патріоти»-фашисти — етнографічного і сучасного кордону України. В кордонах України живе 7 міль. русских і не менша кількість обрусілих українців, тому цілі області України було б правильно залучити до Росії. Вже навіть не згадуємо про таку кричущу несправедливість, як передання Україні Криму, де переважаючу кількість русского населення тепер примушують вивчати українську мову».

«В Україні, як відомо, існує тепер сильний національний рух, але він ставить собі цілком нереальну мету...» У випадку виникнення дійсного питання про самостійне існування України, вона (Україна) мусіла б віддати (Московії): Крим, Харківську, Донецьку, Луганську, Запорізьку, Одеську, Миколаївську, Херсонську, Дніпропетрівську і Сумську області, бо це ж землі освоєні «руським государством!» Нехай, мовляв, українці подумают і про західні області, населення яких настроєне «польонофільськи» і поляки можуть зголосити свої претенсії. «Претенсії українців до Кубані й інших чорноземних просторів — просто смішні... Народи Росії — рівноправні господарі у своєму спільному домі» (!?) «Як же так, щоб русский на своїй землі не був повноправний?»

«В самій РСФСР є певна кількість чисто фіктивних автономних республік (Мордовія, Башкирія, Карелія).

Багато шуму про антисемітизм у Росії. Євреї також претендують на роль поневоленої русскими меншини, а тим часом, проводивши політику національного кумівства, вони ледве не змонополізували ділянок науки і культури. Русська земля ще не втратила здібностей породжувати Ломоносових, тільки на їх шляхах сьогодні стоять чергові німці, а бідні «упривілейовані» русські полохливо туляться осторонь... А що вже говорити про життєвий рівень — народ розповідає про це досить багато. Любителям викривання вад в інших націях не гріх було б зайнятися і самокритикою».

А далі: «Хто сьогодні з піною на устах обстоює горезвісне «право на відділення» (від московської імперії, — Р. М.), хай подумает: куди він веде свої народи? Ми можемо заздалегідь сказати куди: або в обивательське болото шведського типу, або в становище перманентної анархії,

як ось в арабських країнах. Багато народів, одержавши незалежність, часто osiąгнули довгою і славною боротьбою, канули в історичне небуття або ставали посміховищем для цілого світу. Повинен же десь, нарешті, постати мур на шляху світового розпаду. Народи Росії мусять зрозуміти, по якому боці цього муру їм належить бути в ім'я своїх інтересів. Помиляються ті, хто наївно вірить, начебто визволення від Росії є визволенням від зла. Зло завжди всередині, хоч між нашими націями деколи й проходив обмін покидьками — деяке зло ми принесли їм, а деяке вони експортували нам. Зло запанувало завдяки нашим спільним зусиллям і тільки спільними зусиллями можемо його перемогти».

«Русські патріоти»-фашисти відкидають навіть «демократичний» московський блахман про «братерські союзи дійсно вільних народів» або про «батьківське покровительство» московського народу над іншими націями. Вони відверто заявляють: «Наш лозунг — єдина неподільна Росія!»

Ось такі головні принципи національної політики «русских патріотів» у їх безглузких тирадах. Нагадують вони національну політику поляків перед другою світовою війною. Після відомої польської пацифікації західноукраїнських земель, ендеки в Познанщині переконували автора цих рядків, що вони покривджені в Польщі, натомість «гуляють» ось ті українці з «цемних країв».

Знаємо, що кордони сьогодишньої української губернії у московській імперії дуже обкросні. Український масив сягає аж до Курська. Населення Вороніжчини, Тамбовщини, західного Дону — українське або, щонайменше, українського походження, але сьогодні воно примусово стало «руським». Коли застосувати логіку «русских патріотів», Україна повинна одержати щонайменше пів Сибіру, пів Казахстану, майже всю Прибіломорщину і терени ген аж до Мурманська. Та й на Воркуті, Колимі й по цілій «необнятой родині» треба провести плебісцит! Нема в московській імперії місця, де московські імперіялісти не загнали б силою наших людей, а в Україну експортували свої воші й блощиці. Правда статистика показала б, скільки українців загнала Москва на азійські землі. Відкликування до цифр, що на тих теренах 57% населення вживає московську мову — дуже наївний «аргумент». У тюрмах і концтаборах я зустрічав багато інтелігентів (навіть одного наркома), що казали: «Я тоже українець, но по українски не гаварю». А за кордоном, вже у вільному світі, я зустрічав вихованих в Москві українців, які спочатку говорили «общепонятним языком», а потім переходили на добру українську мову і соромливо питали: «А скажіть, чи бути в партії — це гріх?»

Даремно метушаться «русські патріоти», тим разом їхня «штучка» вже не пройде. В Україні та в інших поневолених Москвою країнах виростають нові покоління національних борців. Зфальшованими чи зфабрикованими статистиками їх уже не перетворять на «русских». Ірландці,

напр., забули свою рідну мову, говорять мовою (англійською) своїх колишніх гнобителів, проте здобули свою державну незалежність. Це саме можна сказати про жидів, бо скільки їх говорило гебрейською мовою? Але сьогодні вони мають свою державу (Ізраїль) і завзято захищають її незалежність. Передчасно радіють «руські патріоти», що всі ті гнучкошиєнки, які «какають» і «дакають», вже справді «обрусіли» навіть усередині. Найстрашніша помста саме м'якохребетних, які у відповідний час зрозуміють, що власну ганьбу можна змити тільки кров'ю тих, що їх спотворили.

У 1920-их роках поляки тріумфували, а переможені вояки української армії співали: «Вернуться ще тії стрільці січовії...» І вернулися. Прийшла слава УПА. Отари московських зайд гвалтують наш народ, спотворюють його духовість, традицію і історію. Це саме чинили колись поляки. Наприкінці 30-их років польський перепис населення подавав тільки 3 міл. українців на західноукраїнських землях під польською окупацією (насправді, українців було понад 7 міл.), а на Поліссі українці вже взагалі «не існували».

Даремно намагається Москва тримати в своїх коморах вкрадену нашу історичну минувшину, мовляв, «Русь — наша!» Де ж узалися українці? З німецьких фабричних реторт? Чи Київ «московський» тому, що послав москвинам княжисті свого байстрюка Юрія? Якщо Московія також «Русь», тоді корись, Москва, Києву!

Не обминули «руські патріоти» в своєму «Маніфесті» й «проблеми релігії». Видно, що етична криза дуже тривожить навіть московських матеріалістів. Це самозрозуміле, для пересічної людини етика мусить мати характер категоричного наказу, наказу трансцендентального, містичного походження. Автори «Маніфесту» підкреслюють своєрідність релігії кожного народу, а для московської імперії, для всіх поневолених у ній народів, тією своєрідною релігією має бути тільки традиційне московське «православ'я». Кинули і свій камінчик у город жидів, мовляв: «Бог послав Христа саме у жидівський народ, що вірить у найжорстокішого бога!»

У своїй зовнішній політиці «руські патріоти» висувують чотири принципи: 1) замирення із Заходом; 2) спільна дія Росії з Індією і США, щоб відвернути китайську загрозу; 3) в країнах «третього світу» вести політику на основі порозуміння між Росією і західними державами, без суперництва і претенсій на домінуюче становище; 4) зліквідувати Об'єднані Нації, бо це безсила організація, яка не спроможна запровадити порядок у світі, а замість неї створити «союз цивілізованих держав на чолі з Росією і англосакськими сполученими штатами».

Після з'ясування принципів своєї зовнішньої політики, «руські патріоти» (читай: шовіністи-нацисти!) закінчили свій «Маніфест» вигуком: «Хай живе велика і неподільна Росія!» Як бачимо, фашистське блєння московських імперіялістів є вже виявом найвищої стадії параної!